

Princess

亲王甜蜜心 花蜜心

พลิกชะตา
ร้อยรัก

กัมพูชา

บทนำ

มือเรียวบางตัวตัดมีดกรีดลงบนผิวหนังที่ขาวซีดของศพชายวัยกลางคน ซึ่งถือว่าเป็นคนคุ้นเคยกับครอบครัวของเธอเป็นอย่างดี เพื่อหาวิถีกระสุนของอาวุธปืนที่ยิงจากระยะไกลอย่างแม่นยำราวกับจับวาง เพียงแค่หนึ่งนัดก็ทำให้ชายผู้นั้นเสียชีวิตลงทันที

ดวงตาคู่งามที่กำลังใช้สมาธิกับงานตรงหน้ากลับชะงักทันที เมื่อรู้สึกได้ถึงบรรยากาศรอบกายที่เย็นเยียบขึ้นราวกับมีใครปรับลดอุณหภูมิของเครื่องปรับอากาศ อีกห้องในห้องที่ไม่มีแม้แต่หน้าต่างกลับมีลมพัดอ่อนๆ ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ถ้าจะปรากฏตัวขอหนูทำงานให้เสร็จก่อนได้ไหม” เสียงหวานแผ่วขึ้นก่อนจะหันกลับมาจดจ่อกับงานตรงหน้าอีกครั้ง แล้วบรรยากาศรอบข้างก็พัดลนกลับไปเป็นปกติ

เพียงไม่นานงานการผ่าชันสูตรศพก็ผ่านไปด้วยดี พร้อมกับหลักฐานบางอย่างที่นอกเหนือจากการหาวิถีกระสุน นั่นก็คือสารพิษชนิดหนึ่งที่อยู่ในการเสาะเลือด แม้จะดูบางเบาแต่ก็กลายเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญ!

หญิงสาวเก็บแฟ้มข้อมูลหลักฐานที่รวบรวมได้ในส่วนของเธอไว้กับ

ตัวเอง เพื่อป้องกันเหตุบังเอิญที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ก่อนจะส่งมอบให้ผู้บังคับบัญชาในวันถัดไป มีบางปิดห้องทำงานส่วนตัวพรางก้มมองนาฬิกาข้อมือซึ่งบอกเวลาว่าเกือบเที่ยงคืนแล้ว แน่ใจว่าทั้งอาคารคงเหลือเพียงเธอที่มักทำงานจนดึกดื่นเสมอ โดยไม่สนความเขี้ยนของอาคารเก็บศพหลังนี้ที่ใครหลายคนต่างพากันหวาดกลัว

‘หนู...’ เสียงร้องเรียกแผ่วเบาแต่แฝงไว้ด้วยความเยือกเย็น

‘โอ้ คุณหญิง! ไม่เห็นต้องโผล่มากะทันหันแบบนี้เลย หนูก็ตกใจเป็นนะ’ เธอยกมือขึ้นทาบอกด้วยความตกใจ ก็วิญญาณตรงหน้าเล่นโผล่มาทันทีที่เธอก้าวพ้นมุมห้อง

‘ฉันขอโทษ... ฉันแค่ใจร้อนอยากให้หนูช่วย เมียฉัน นั่งสารเลว! มันเป็นคนสั่งฆ่าฉัน’ ชายวัยกลางคนในสภาพวิญญูณที่ยังคงอยู่ในชุดเดิมก่อนจะสิ้นลมหายใจ ยิ่งเขารู้ว่าหญิงสาวรุ่นลูกตรงหน้าสามารถมองเห็นสิ่งที่คนทั่วไปมองไม่เห็นด้วยแล้ว เขาก็ยิ่งร้อนใจอยากจัดการกับตัวการที่ทำให้เขาตาย

‘หนูเข้าใจค่ะ แต่ทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับหลักฐาน เรื่องนี้คุณหญิงปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของตำรวจนะคะ หนูเชื่อว่าอีกไม่นานคนร้ายจะต้องถูกลงโทษ’ หญิงสาวบอกอย่างใจเย็น และเชื่อว่าอีกไม่นานทุกอย่างจะคลี่คลาย

‘ไม่นานนี่เมื่อไร เมียฉันมีคนหนุนหลัง ไม่เงินนั่งสารเลวนั้นไม่กล้าหาญขนาดนี้หรือก ต้องเป็นผู้รักของมันแน่ๆ’ เขาถามด้วยอารมณ์ที่ทวีความอาฆาตแค้น จนบรรยากาศรอบข้างถูกกดดันตามไปด้วย

‘คุณหญิงใจเย็นก่อนนะคะ หนูพอจะได้หลักฐานสำคัญบางอย่างมาจากศพของคุณหญิง ส่วนอีกทีผมคงได้พยานแวดล้อมอย่างอื่นมาด้วยเหมือนกัน คิดว่าคดีนี้ไม่ยากหรือค่ะ เชื่อหนูนะคะ แล้วพรุ่งนี้เช้าหนูจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้’

‘ขอบใจมากนะคะ’ รอยยิ้มบางเบาผุดขึ้นอย่างขอขอบคุณ ก่อนจะหายวับไปเมื่อได้รับคำตอบที่พอใจ

‘เฮ้อ!’ ร่างบางถอนหายใจกับความเอาแต่ใจของวิญญาณตนนั้น ก่อน

จะรีบเดินไปยังลานจอดรถพร้อมกับเอกสารสำคัญ

หลังจากรถยนต์คันหรูสุดยอตแห่งนวัตกรรมยานยนต์รุ่นใหม่ล่าสุด เลี้ยวออกไปด้วยความเร็ว ร่างของใครคนหนึ่งก็เดินออกมาจากที่ซ่อน บทสนทนาที่คล้ายกับคนบ้าพูดเพียงลำพังนั้นเรียกความสนใจได้ไม่น้อย โดยเฉพาะสาระสำคัญของเรื่องทั้งหมดมีความเกี่ยวโยงถึงงานที่เขาได้รับคำสั่งให้มาทำลายหลักฐานนั้นเสีย

รอยยิ้มมาดร้ายเผยขึ้นบนใบหน้าอันทรงภูมิอย่างมีแผนการ ก่อนจะรีบถอยกลับเข้าอาคารเพื่อทำลายหลักฐานชิ้นอื่นที่อาจหลงเหลือไปให้หมด ส่วนหลักฐานชิ้นสำคัญที่อยู่กับเจ้าหน้าที่พิเศษแห่งหน่วยพิสูจน์หลักฐานอย่าง ‘ตงมีฮวา’ คงไม่ใช่เรื่องยากถ้าเขาคิดจะทำ!

หนึ่ง

ผู้สืบทอดดวงตกที่สาม

คฤหาสน์หลังงามตั้งตระหง่านท่ามกลางธรรมชาติ ด้านหลังติดภูเขาสูงที่ทอดยาวมานับพันปี ส่วนด้านหน้ามีทะเลสาบขนาดใหญ่ และเป็นเพียงส่วนหนึ่ง ในแผ่นดินกว่าหมื่นไร่ซึ่งตระกูลใหญ่ได้ถือครองกรรมสิทธิ์มาแต่ครั้งโบราณ

'ตระกูลลง' หนึ่งในตระกูลเก่าแก่ ผู้นำแห่งเทคโนโลยีระดับโลก และมีเครือข่ายครอบคลุมไปทั่วโลก ทายาททุกคนล้วนมีหน้าที่รับผิดชอบในงานด้านต่างๆ เสริมสร้างความแข็งแกร่ง รวมทั้งต่อยอดธุรกิจให้เจริญก้าวหน้า เพื่ออนาคตของชนรุ่นหลังสืบต่อไป

ตั้งนั้นหากจะเอ่ยถึงเรื่องความรักและความสามัคคีภายในตระกูลแล้ว ต้องยกให้ตระกูลลงเป็นอันดับหนึ่ง

ที่ว่านอกจากนี้ในแต่ละรุ่นยังมีทายาทเพียงหนึ่งเดียวที่สืบทอดความสามารถบางอย่างที่ไม่อาจเปิดเผยต่อสาธารณชนได้ เป็นความลับที่ตกทอดมาจากรุ่นสู่รุ่น นั่นก็คือ... ดวงตกที่สาม!

ความสามารถในการมองเห็นวิญญาณ สิ่งลี้ลับ หรือพลังงานที่คนทั่วไปไม่อาจมองเห็นได้ มีเพียงทายาทที่ถูกละวรงค์กำหนดแล้วเท่านั้น และพวกเขา

จะได้เรียนรู้เคล็ดลับวิชาการปราบผี รวมทั้งการฝึกพลังจิต ควบคุมการหยั่งรู้ของภุมณีสัทธาธรรมชาติดตามแบบฉบับโบราณ นั่นก็เพื่อช่วยส่งดวงวิญญาณดีไปสู่อีกภพภูมิได้อย่างเป็นสุข และอีกขณะหนึ่งก็ช่วยปิดปากความทุกข์ที่เกิดจากสิ่งลึกลับเหล่านี้เช่นกัน

‘ดวงมีสวาท’ หรือ ‘มีมี’ คุณหนูสามแห่งตระกูลจาง ทายาทผู้สืบทอดความพิเศษนั้น แม้ในส่วนลึกเธอจะไม่อยากยอมรับ ทว่าสุดท้ายแล้วเธอก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงโชคชะตาได้ จำต้องยอมรับและทำหน้าที่ให้ดีที่สุด แม้ว่าสิ่งที่เธอได้ร่ำเรียนในสายการแพทย์และเลือกทำงานด้านนิติเวชเพื่อหาหลักฐานทางกายภาพของศพ คอยตามล่าผู้ร้าย จะไม่ค่อยถูกใจผู้อาวุโสในตระกูลนัก แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาก็อดยอมรับไม่ได้ว่านี่ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ได้ช่วยเหลือวิญญาณเหล่านั้นให้หลุดพ้นอย่างแท้จริง...

กว่ารลยนต์คันหฺรจะเลี้ยวเข้าอาณาเขตตระกูลลงได้ก็ล่วงเลยเข้า

วันใหม่ไปแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็มีสมาชิกในคฤหาสน์ที่ยังคงนอนไม่หลับเพราะเฝ้าคอยการกลับมาของเธอด้วยหัวใจระวนกระวาย

“ยังไม่นอนหรือคะคุณย่า” ดวงมีสวาทรีบเดินเข้าไปหาผู้เป็นย่าทันทีเมื่อเห็นว่าท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้วมเพื่อสุขภาพตัวโปรดภายในห้องโถงรับแขก

“ย่าก็กำลังรอหลานนี่แหละ ทำไมกลับช้าจังลูก” มาตามใหญ่แห่งตระกูลจางมองหลานสาวด้วยแววดารักใคร่ แต่ก็แฝงไปด้วยความกังวลอย่างปิดไม่มิด

อีกสองวันจะถึงวันเกิดครบรอบยี่สิบห้าปี ซึ่งเป็นช่วงเบญจเพสที่หลานสาวสุดรักของท่านจะต้องพบกับเคราะห์หนักจนถึงขั้นเลือดตกยางออกหรือไม่ก็ถึงขั้นสูญเสียชีวิต และนิมิตของท่านก็ไม่เคยพลาด! เพียงแต่ไม่สามารถเจาะจงวันเวลาที่แน่นอนได้เท่านั้น

“เพิ่งเสร็จงานค่ะ เสรีจิบก็รีบกลับมาบ๊อบเลยนะคะ” หญิงสาวยิ้มประจบอย่างเอาใจ พร้อมกับนั่งลงข้างๆ ภายคนเป็นย่า

“วันนี้มีคดีอะไรให้หนักใจมาละสิ” ท่านถามด้วยความไม่ใคร่รู้ เพียงแค่เห็นแวตาดึงเครียดบนใบหน้าหวานตรงหน้าก็พอจะได้

“มีมีไม่เคยปิดบังคุณย่าได้เลยสิน่า”

“อย่าเลี้ยงหลานมากับมือ ทำไมจะไม่รู้ว่าหลานกำลังคิดอะไร” มาตามตรงเอ่ยอย่างรู้ทัน

นับตั้งแต่ลูกสะใภ้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน ท่านก็เลี้ยงหลานสาวคนนีมากับมือ จนกระทั่งความสามารถของหลานปรากฏก็ยิ่งทำให้ความผูกพันของสองย่าหลานแน่นแฟ้นมากขึ้น

“วันนี้มีมีได้ฝากพคุณลุงหลี่หยางที่เสียชีวิตจากการยิงระยะไกล คาดว่าคงเป็นไรเฟิลค่ะ ที่ลำคัม... ในเลือดของคุณลุงยังมีสารพิษบางอย่างที่ส่งผลต่อการทำงานระยะยาวแบบตายผ่อนส่งด้วย และก็มีเพียงคนไม่กี่กลุ่มที่เป็นเจ้าของสารพิษไร้สีไร้กลิ่น” ธงมีช่วยบอกกับคนเป็นย่าตามความจริง ด้วยผู้นำแห่งตระกูลจางก็ไม่ใช้คนอื่นคนใดสักคน เป็นพันธมิตรที่ดีมากคนหนึ่ง

“อย่าอยากให้หลานเล็กยุ่งเกี่ยวกับคดีนี้ จะส่งต่อให้ใครทำก็ได้” เมื่อเห็นเค้าลางแห่งภัยร้ายที่คืบคลานเข้ามาใกล้หลานสาว ท่านก็คิดอยากจะตัดไฟแต่ต้นลม

“ทำไมคะ วันนี้มีมีก็เจอกับวิญญานคุณลุงหลี่หยางแล้ว คุณลุงยังบอกจ้วคนบงการมาด้วยค่ะ หากหลักฐานเพิ่มอีกนิดก็จับตัวคนร้ายได้แล้วนะคะ” ร่างบางหันไปถามด้วยความไม่เข้าใจ เหตุใดสีหน้าของคุณย่าจึงดูเป็นกังวลมากมายขนาดนี้ ไม่เคยมีครั้งไหนที่ท่านจะห้ามไม่ให้เธอช่วยเหลือเหล่าวิญญานแต่ตอนนี้กลับต่างออกไป

“อย่าไม่อยากให้หลานต้องเสีย วันก่อนย่าได้ข่าวมาว่าตระกูลจางกำลังแย่งชิงอำนาจกันเอง ขนาดคนอย่างท่านหลี่หยางยังตายง่ายขนาดนี้ พวกมันคงไม่กลัวเกรงอะไรแล้ว”

“มีมีก็พอรู้เรื่องนี้มาบ้าง แต่มีมีเชื่อว่าคนพวกนั้นไม่กล้าทำอะไรลูกหลานตระกูลจางหรอกค่ะ ไม่งั้นตระกูลจางก็คงเหลือแต่ชื่อ ยิ่งคุณลุงหลี่หยางไม่อยู่

ด้วยแล้ว ตระกูลถงก็ไม่จำเป็นต้องไว้หน้าคนพวกนั้นอีก มีมีสัญญาว่าจะดูแลตัวเองให้ดีกว่าเดิมอีกหลายเท่า” ถงมีสวามีอย่างมั่นใจ อะไรที่เธอเลือกแล้วก็ยากนักที่จะเปลี่ยนใจ โดยเฉพาะหากเป็นเรื่องที่ควรทำ เธอก็จะไม่มีวันเสียใจหากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง

“อย่าให้เวลาอีกสองวัน หลานต้องสะสางคดีนี้ให้เสร็จก่อนวันเกิด แล้วช่วงนี้ก็ให้บอดีการ์ดติดตามไปด้วย” เมื่อเห็นว่าไม่มีทางเปลี่ยนความคิด หลานสาวได้ ท่านก็ทำได้เพียงส่งคนคอยตามคุ้มครองเพื่อระวังหลังให้อย่างสุดกำลังเท่านั้น

“ก็ได้ค่ะ มีมีตามใจคุณย่าอยู่แล้ว” เมื่อเห็นว่าคนเป็นย่าอมลงให้ขนาดนี้ เธอก็ไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธความหวังดีนั้น แม้ว่าการมีบอดีการ์ดจะเป็นอะไรที่เธอไม่ชอบมากที่สุดก็ตาม

“งั้นหลานไปพักผ่อนเถอะ ย่าขอเฝ้าต่ออีกหน่อยก็จะไปนอนแล้ว”

“ก็ได้ค่ะ ผันดินนะคะคุณย่า”

คล้อยหลังร่างบางไปแล้ว เสียงถอนหายใจของคนที่ผ่านมาโลกมามาก ก็ระบายออกมายืดยาว แม้จะดูเหมือนว่าทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี หลานสาวยอมรับฟังความเห็นของเธอบ้าง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้เธอหมดหวัง โดยเฉพาะความรู้สึกหัวใจเล็กๆ ที่ดูจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น...

สอง

'ดอกลำเจียก' ดอกไม้แห่งปริศนา

หลังรับปากคุณยาที่เคอราฟรัก ยอมรับการปกป้องจากเหล่าบอดีการ์ด แต่โดยดี ดงมีैयाก็ต้องยอมให้บุรุษชุดดำเดินตามติดเป็นเงา แต่ด้วยกฎเหล็กในสถานที่ทำงาน และเพื่อป้องกันเหตุบังเอิญอันไม่เป็นผลดีต่อหลักฐาน จึงไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าไปในตัวอาคารได้เด็ดขาด นั่นจึงทำให้แพทย์นิติเวชสาวรู้สึกหายใจปลอดโปร่งขึ้นมาได้บ้าง

'มีคนอยู่ข้างใน...'

ขณะที่หญิงสาวกำลังจะเดินเข้าห้องก็พลันได้ยินเสียงเตือนด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแหบแห้งราวกับคนใกล้หมดแรง จนเธอต้องหยุดเท้า มือที่กำลังจะเปิดประตูห้องเปลี่ยนเป็นล้วงกระเป๋าสะพายเพื่อหยิบอาวุธคู่กายออกมาเตรียมพร้อม ทว่าประตูก็ถูกเปิดออกโดยคนคุ้นหน้ากันดี

"อ้าว! หัวหน้า มาหาฉันแต่เข้าแบบนี้มีอะไรหรือเปล่านั้น" เธอเอ่ยถามด้วยสีหน้าปกติ และเก็บความสงสัยบางอย่างเอาไว้ในใจ

"ขอโทษที่ พอดีเห็นประตูไม่ได้ล็อก ผมนึกว่าคุณมาทำงานแล้วก็เลยเข้ามา..." ผู้บังคับบัญชาวัยกลางคนท่าทางสุภาพอ่อนโยนตอบลูกน่องอย่างรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรค่ะ สงสัยเมื่อคืนฉันคงเบลอะๆ เลยลืมล็อกห้อง ส่วนเรื่องคดีของท่านหลี่หยาง...”

“ที่ผมมาก็ด้วยเรื่องนี้ มีหลักฐานใหม่เพิ่มเติมเข้ามา เราได้ผู้ต้องสงสัยเพิ่มอีกสามคน และหนึ่งในนั้นคือคุณหญิงหมื่นพ้อของคุณ เพราะฉะนั้นเพื่อความเป็นธรรม ผมคงต้องขอให้คุณถอนตัวจากคดีนี้ แล้วผมจะส่งคนมารับช่วงต่อ” เขาเอ่ยอย่างรวบรัดไม่ปิดบังสีหน้าลำบากใจ

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะหัวหน้า ทำไมคุณพ่อของฉันถึงได้กลายเป็นผู้ต้องสงสัยไปได้ ฉันมั่นใจว่าไม่มีทางเป็นไปได้” ธงมีสรวลเพียบคุ่มสติตัวเองไม่อยู่ เมื่อได้รับรู้ว่าพ่อบังเกิดเกล้าของตัวเองตกเป็นผู้ต้องสงสัยเสียอย่างนั้น

ต้องมีใครรักคนคอยซักไยอยู่เบื้องหลังแน่!

“แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ เอาละ ผมคงต้องขอตัวก่อน หวังว่าคุณจะไม่ก้าวท่ายคดีนี้ ผมไม่อยากลำบากใจไปมากกว่านี้ แต่มันต้องพิสูจน์กันด้วยหลักฐาน หวังว่าคุณจะเข้าใจ”

“ค่ะ ฉันเข้าใจ เอาเป็นว่าฉันจะเตรียมข้อมูลทุกอย่างไว้ให้คนที่เข้ามารับช่วงต่อแล้วกันค่ะ”

“ขอบใจมาก อ้อ... ถ้าคุณจะมีโอกาสนี้ลาพักร้อนในช่วงนี้ผมก็อนุญาต”

“ค่ะ”

หญิงสาวรับคำสั่งต่างๆ พร้อมกับมองร่างสูงใหญ่ในชุดสุทริเยียบหรูเดินจากไปจนลับสายตา ก่อนที่เธอจะเดินเข้าห้องทำงานส่วนตัวซึ่งอีกไม่นานคงกลายเป็นของคนอื่น ตาคู่หวานกวาดมองรอบห้องอย่างระแวงตระวัง การเกิดและเติบโตมาจากตระกูลใหญ่ทำให้เธอถูกปลูกฝังเรื่องความละเอียดรอบคอบ รู้จักระวังภัยรอบด้านให้แก่ตัวเอง จึงเป็นไปไม่ได้แน่นอนที่เธอจะลืมล็อกห้องทำงานซึ่งมีเอกสารสำคัญมากมายขนาดนี้

“เฮ้!”

ในจังหวะที่ร่างบางเดินสำรวจรอบห้องก็พบว่าม็สิ่งของบางอย่างถูก

วางผิดตำแหน่ง และที่สำคัญ... วิญญาณของคุณลุงหลี่หยางได้หายไป!

‘นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่? คุณลุงหลี่’

งมีฮวาได้แต่ถามตัวเองในใจ ก่อนจะเพิ่มพลังเข้าไปเพื่อเรียกดวงวิญญาณของคุณลุงหลี่หยาง ไม้กล้าเอ่ยปากตะโกนเรียก ด้วยกลัวว่าภายในห้องจะมีเครื่องดักฟัง

‘นี่มัน!...’

ในระหว่างที่เธอกำลังหาเครื่องดักฟัง รวมทั้งมองหาวิญญาณคุณลุงหลี่หยาง ก็บังเอิญไปเจอกับผ้ายันต์สีเหลืองผืนเล็กติดอยู่ข้างหลอดไฟบนเพดาน หากไม่สังเกตดีๆ ก็คงไม่มีทางมองเห็น เธอจึงใช้ไฟแช็กเผามันทิ้งอย่างนั้น พริบตาเดียวผ้าบางๆ ก็ไหม้หมด

‘นังหนู รีบเตือนพ่อหนูเร็ว มีคนจะลี้มล้างตระกูลงโดยใช่การตายของฉันทันเป็นชนวนเหตุ! หัวหน้าหนูไม่ใช่คนดี’

‘คุณลุงหลี่ ไม่ต้องห่วงค่ะ ตระกูลงไม่ใช่ตระกูลที่ใครคิดจะลี้มก็ลี้มได้ง่ายๆ เต็มเราค่อยคุยกันนะค่ะ หนูขอจัดการอะไรบางอย่างก่อน’

งมีฮวาเอ่ยในใจกับวิญญาณรุ่นพ่อ แล้วรีบหันมาจัดการกับอะไรบางอย่างซึ่งดูเหมือนว่าเรื่องราวจะบานปลายไปกันใหญ่ แม้แต่หัวหน้าของเธอก็กลายเป็นพวกของคนร้ายไปเสียได้

หญิงสาวลองตรวจสอบคอมพิวเตอร์รับนิตะทำงานถึงการเข้าใช้งานแน่นอนว่ามันเพิ่งถูกเปิดใช้ก่อนหน้านี้ไม่นาน แม้จะดูเหมือนว่าข้อมูลทุกอย่างยังอยู่ครบถ้วนก็จริง แต่ข้อมูลเหล่านี้ถูกส่งต่อไปยังอีกที่หนึ่งแล้ว... แน่แน่นอนว่าด้วยฝีมือลูกหลานตระกูลผู้เชี่ยวชาญทางเทคโนโลยีก็ยิ่งตรวจสอบได้ไม่ยากว่ามันคือที่ไหน

‘รีบร้อย! ไปกับหนูค่ะคุณลุงหลี่’

รอยยิ้มเย็นผุดขึ้นบนใบหน้างาม แล้วงมีฮวาก็หันไปชวนวิญญาณของคุณลุงหลี่หยางให้ไปด้วยกัน และก่อนถึงวันเกิดในวันพรุ่งนี้ เธอจะต้องสะสางเรื่องราวชวนปวดหัวและปกป้องตระกูลงให้ได้

ในเมื่ออีกฝ่ายต้องการจะสร้างหลักฐานเท็จ จงใจให้ตระกูลของเธอเป็นแพะรับบาป เพราะฉะนั้นพวกมันจะได้รับรู้รสชาติของคำว่า... อยู่ไม่สู้ตาย!

‘หนูจะทำอะไร’

‘เดี๋ยวก็รู้ค่ะ’

ถงมีสมาธิเดินออกจากอาคารพร้อมเก็บของใช้ส่วนตัวออกไปจนหมดโดยไม่คิดจะกลับเข้ามาทำงานในที่แห่งนี้อีกต่อไป เธอส่งข่าวของทั้งหมดให้คนคุ้มกัน ก่อนจะก้าวขึ้นรถแล้วจัดการเปิดคอมพิวเตอร์ต่อสัญญาณอินเทอร์เน็ตที่ใช้เมฆ่ายดาวเทียมเฉพาะสำหรับคนในตระกูลเท่านั้น

ดวงตาคู้งามอ่านข้อความลับที่ได้จากพี่ชายคนโต แม้จะเป็นเพียงข้อความสั้นๆ แต่นั่นก็ทำให้เธอได้รู้ว่าหลักฐานทุกอย่างถูกประกอบขึ้นมาครบสมบูรณ์แบบแล้ว และพี่พร้อมเปิดโปงคนพวกนั้นภายใต้ไม่ว่าที่ไหนที่ข้างหน้า

หลี่หยางที่ติดตามร่างมาโดยตลอด มาบัดนี้เขารู้แล้วว่ารอยยิ้มเย็นที่เห็นก่อนหน้านี้หมายความว่าอะไร คิดไม่ถึงว่าลูกหลานตระกูลถงจะเก่งกาจและชาญฉลาดขนาดนี้ ทุกคนต่างเป็นเสือซ่อนเล็บที่น่ากลัว เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็สามารถพลิกจากเหยื่อกลายเป็นผู้ล่าได้อย่างไร้ที่ติ อีกทั้งศัตรูยังไม่อาจตั้งหลักได้เลย กว่าจะรู้ตัวคนเหล่านั้นคงกลายเป็นอาหารอันโอชะไปแล้ว

เป็นไปตามคาด! เมื่อการจับกุมมือปืนผู้สังหารนายใหญ่ตระกูลจาง ‘จางหลี่หยาง’ ตกเป็นข่าวใหญ่ระดับประเทศโดยการทำงานของตำรวจสากล นอกจากนั้นยังสามารถขัดหอดไปจนถึงผู้จ้างวาน นั่นก็คือนายหญิงคนปัจจุบันของตระกูลนั่นเอง ที่สำคัญ... ยังเป็นการล้างบางกรมตำรวจชุดใหญ่ถึงการทำงานที่ไม่โปร่งใสอันเกี่ยวพันกับคดีผิดกฎหมายข้ามชาติอีกหลายคดี นับว่าคดีนี้เป็นคดีที่ใหญ่มากในรอบหลายปีเลยก็ว่าได้

‘นั่งหนู ลุงรู้สิที่ไม่ดียังไงไม่รู้’

เขาเอ่ยขึ้นเมื่อรถยนต์คันหรูเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เขตตระกูลถง แม้เรื่องราวทั้งหมดจะคลี่คลายลงภายในพริบตา แต่เขาก็ยังรู้สึกว่ามีเรื่องที่ไม่ถูกต้อง!

“ผ่านตรงนี้ไปก็เข้าอาณาเขตตระกูลถงแล้วค่ะ คุณลุงหลี่ไม่ต้องกังวล
หุนออนุญาตให้คุณลุงผ่านเข้าไปได้”

หญิงสาวบอกเพื่อให้อีกฝ่ายคลายกังวล เข้าใจดีว่าเขตตระกูลถงมิใช่
สถานที่ที่วิญญูณทั่วไประบายใจได้ง่ายๆ

‘มะ...ไม่ใช่เรื่องนั้น ความรู้สึกนี้มันรุนแรง นั่งหุนอระวัง!’

ตุ้ม! ตุ้ม!

ยังไม่ทันที่เธอจะได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใด พลันหูก็ได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหว
จากรถของบอดี้การ์ดที่ขับตามมาด้านหลัง และเพียงเสี้ยววินาทีถัดมาเสียงนั้น
ก็ดังก้องขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับภาพทุกอย่างดับวูบลงราวกับสวิตช์ไฟที่ถูกปิด...

สาม

วิญญาณสาวผู้ 'ไม่' เดียวตาย

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นท่ามกลางความมืดมิด ความรู้สึกเย็นเยือกราวกับอยู่ในห้องน้ำแข็งนี้ทำให้เธอต้องรีบตั้งสติแล้วค่อยๆ ปรับสายตาให้เข้ากับควมมืดรอบกาย ก่อนจะค่อยๆ ย่างเท้าก้าวเดินไปข้างหน้าตามสัญชาตญาณ หากเธอเป็นดวงวิญญาณที่ตายแล้วจริงๆ ที่นี่ก็คงเป็นพรหมแดนระหว่างนรกกับสวรรค์

ลงมือพยายามถึงความจำสุดท้ายก่อนตาย แล้วก็ได้รับรู้วาระยนต์ที่ตัวเองนั่งมานั้นเกิดระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง ร่างกายแหลกเหลวไปพร้อมกับบอดีการ์ตูนบับลิบ ภาพถัดมาคือเสียงร้องไห้อย่างเศร้าโศกเสียใจของทุกคนในตระกูลกับการจากไปอย่างกะทันหันของเธอ โดยเฉพาะคุณย่าที่รำไให้จนเป็นลมล้มพับไปนับครั้งไม่ถ้วน

อีกภาพเป็นมือวางระเบิด นั่นก็คือหัวหน้าที่เคยเคารพ เขถูกพาตัวออกจากเรือนจำไปอย่างลับๆ โดยฝีมือคนของพี่ชาย จากนั้นก็ถูกรุกรานทุกวัน จนตอนนี้ใกล้เป็นศพเดินได้เต็มที แต่ก็สาสมแล้วที่มันลงมือพวกรเขาไปจากครอบครัวที่รัก

แม้จะคิดถึงครอบครัวที่รักและแสนอบอุ่น แต่อย่างน้อยเธอก็ตาย

ดาหลับ ไม่มีห่วงอะไรให้ต้องยึดติด เมื่อเธอสามารถปลดปล่อยความกังวล
จิตใจก็พลันปลดปล่อย เห็นผีเสื้อตัวน้อยสีขาวนวลส่องแสงเปล่งประกาย
ระยิบระยับดูเพชรเม็ดงามบินอยู่เบื้องหน้า ร่างบางจึงค่อยๆ ก้าวเดินตามไป
อย่างมั่นคง จนพบทางออกที่ปรากฏให้เห็นเป็นแสงสว่างนวลตา

“งมีฮวา...”

“ใครกัน นั่นใครคะ”

งมีฮวาเอ่ยถามทันทีเมื่อได้ยินเสียงเรียกขานชื่อของตัวเอง น้ำเสียง
อ่อนหวานนั้นฟังดูแล้วอบอุ่นและคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

“เราอยู่ทางนี้”

“อ๊ะ! ท่านเป็นใคร”

ร่างบางสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีคนมาปรากฏกายตรงหน้าในระยะกระชั้นชิด
ใบหน้าดูงามดูเพชฌิตาในชุดจินโบริาณยิ่งเสริมความสง่าน่าหลงใหลให้แก่
ผู้พบเห็นได้เป็นอย่างดี

“ตระกูลงทุกรุ่นจะต้องมีทายาทผู้สืบทอดดวงตาที่สาม และเรานับเป็น
ทายาทคนแรกของตระกูลที่ได้รับหน้าที่นี้”

“หมายความว่า ท่านคือ...”

“ถูกแล้ว เราคืองลีเพ็ง บรรพบุรุษของเจ้า เรียกเราว่าย่าทวดก็แล้วกัน
นับว่าง่ายดี ถึงแม้ว่าลำดับญาติระหว่างเรากับเจ้าจะผ่านมาหลายสิบรุ่นแล้ว
ก็ตาม”

“คะ ท่านย่าทวด แล้วทำไมท่านถึง...”

เธอรับคำอย่างว่าง่าย แต่ก็นึกอยากรู้ว่าทำไมท่านย่าทวดผู้เป็น
บรรพบุรุษถึงปรากฏกายอยู่ตรงหน้าได้ มิใช่ไปผุดไปเกิดเหมือนอย่างดวง
วิญญาณตนอื่นหรือ

“เจ้าอยากรู้ว่าทำไมเราถึงได้มาหา”

“คะ”

“ดวงชะตาของเจ้าในภาพนี้หมดอายุขัยลงแล้ว แต่ยังมีอีกภาพหนึ่งที่กำลัง

รอเจ้าอยู่”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“เป็นความผิดพลาดของผู้ดูแลประตูทวารแห่งการก่อกำเนิด ทำให้ดวงวิญญาณของเจ้าแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งมาเกิดยังภพภูมินี้ อีกส่วนก็ไปเกิดในภพอื่น ทำให้พวกเจ้าทั้งสองภพมีอายุขัยที่สั้นนัก”

“แล้วหนูในอีกภพเป็นยังไงคะ”

“ด้วยความต่างของห้วงเวลา เจ้าในภพนั้นยังไม่หมดอายุขัย แต่ก็อีกไม่นาน และเมื่อพวกเจ้าหมดอายุขัย ดวงวิญญาณก็จะแตกดับไม่สามารถไปเกิดได้อีก เราจึงต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเจ้าซึ่งถือว่าเป็นลูกหลานของตระกูล”

แม้ผู้ดูแลประตูทวารแห่งการก่อกำเนิดที่ทำงานผิดพลาดอย่างมหันต์ จะถูกลงโทษไปแล้ว แต่ผลกระทบในครั้งนั้นยังส่งผลต่อวิญญาณดวงนั้น ท่านซึ่งเป็นผู้ดูแลดวงชะตามนุษย์ย่อมทราบดีว่าลูกหลานต้องดับสูญไม่ได้ จึงยื่นมือเข้าช่วยโดยผ่านการเห็นชอบจากผู้คุมกฎแห่งสามโลก และหวังว่าจะกลับเข้าสู่สภาวะปกติอย่างที่ควรจะเป็น

“หมายความว่าวิญญาณของหนูต้องแตกดับอย่างนั้นหรือคะ”

“ใช่! แต่เราจะส่งเจ้าไปกำเนิดยังอีกภพในร่างนั้น เพื่อสองวิญญาณจะได้อยู่รวมเป็นหนึ่ง ในอีกสี่สิบเก้าวันร่างนั้นจะหมดอายุขัย เจ้าต้องรีบหาร่างนั้นให้เจอก่อนจะถูกทำลาย หากไม่แล้วดวงวิญญาณของพวกเจ้าจะดับสูญไปตลอดกาล มีอายุไปสุดไปเกิดได้อีก”

“แล้วหนูจะรู้ได้อย่างไรคะ ว่าเป็นร่างไหนที่หนูต้องไปเกิดใหม่”

“ไม่ต้องห่วง สัตยูชาติญาณจะนำพาเจ้าไป และร่างนั้นจะมีหน้าตาเหมือนเจ้าในตอนนี้เป็นโฉมละครคาถาผู้หนึ่ง อายุย่างเข้าสิบเจ็ดปีเท่านั้น”

“นี่เป็นชะตาของหนูที่ต้องรับใช้ไหมคะ”

ถงมีฮวาถามอย่างใคร่รู้ เธอแทบจะไม่อยากเชื่อตัวเองว่าเรื่องราวจะซับซ้อนขนาดนี้ ไม่ใช่ว่าตายไปแล้วรอวันตัดสินความดีความชั่วก่อนจะไปเกิดหรือขึ้นสวรรค์ลงนรกหรือ

“นี่ยังต้องตามหาร่างเพื่อรวมวิญญาณให้ยุ่งยากขึ้นอีก ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเกินไปแล้ว!”

“ใช่! ไม่อย่างนั้นวิญญาณของเจ้าก็จะดับสูญไปตลอดกาล”

“แล้วหลังจากหนูไปเกิดในร่างนั้นแล้ว ชีวิตที่เหลือต่อจากนี้ล่ะคะ หนูต้องทำยังไง?”

“เรื่องนั้นก็สุดแล้วแต่เจ้าจะลิขิต แต่เชื่อเถอะว่าเราย่อมผูกชะตาให้เจ้า หลังจากนั้นโชคคืออย่างแน่นอน ความทรงจำก็ยังคงเดิม เพิ่มเติมคืออายุขัยที่ยืนยาว”

“ขอบคุณมากนะคะท่านยาหวด หนูจะไม่ทำให้สิ่งที่ท่านช่วยเหลือต้องเสียเปล่าค่ะ”

ร่างบางกล่าวขอบคุณจากใจจริง อย่างน้อยเธอก็ได้ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าขึ้นอีกหน่อย แม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคตก็ตาม แต่เธอก็จะทำให้ดีที่สุด

“เฮลละ! ได้เวลาแล้ว”

วูบ!

ชั่วพริบตาเดียวก็พลันเกิดแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นรอบกาย ก่อนจะอันตรธานหายไปกลายเป็นความมืดมิดดั้งเดิม รอยยิ้มบางเบาผุดขึ้นบนใบหน้าหวานซึ้งของผู้ที่ได้ชื่อว่าเทพีแห่งโชคชะตา คิดไม่ถึงว่าทายาทคนนี้จะสืบทอดมรดก ทั้งยังยอมรับความเป็นไปได้อย่างง่ายดาย สมแล้วที่เป็นถึงทายาทแห่งดวงตาที่สาม

แม้ว่าสถานที่ที่อีกฝ่ายต้องไปเกิดจะไม่เหมือนกับโลกปัจจุบันที่เคยอยู่ และนั่นก็คือว่าเป็นบททดสอบ แต่ถึงอย่างนั้นท่านก็จะไม่ยอมให้ทายาทต้องประสบเคราะห์ร้ายอย่างแน่นอน

หลังจากแสงสว่างอันเจิดจ้าค่อยๆ จางหายไปก็ปรากฏภาพแก่สายตาหญิงสาวกวาดตามองไปรอบกาย พบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าสีเขียวกลิ่นหอมอบอวลที่พัดโชยมาตามสายลมทำให้เห็นทุ่งดอกไม้ป่าสีสวยอยู่ไม่ไกลไวกเท่าความคิด... เธอก็พบว่าตัวเองปรากฏกายอยู่ท่ามกลางดงดอกไม้

งามเสียแล้ว ช่างน่าอัศจรรย์นัก! เพียงแค่คิดก็สามารถไปได้แล้ว นี่แหละประโยชน์ของการเป็นวิญญาณ

ถงมีฮว่าใช้เวลาชื่นชมความงดงามเหล่านั้นได้เพียงอึดใจก็พบว่า ณ สถานที่แห่งนี้ไม่ได้มีเธอเพียงลำพัง แต่ยังได้ยินเสียงคนจำนวนมาก เธอไม่มีความจำเป็นต้องหลบซ่อนเพราะคงไม่มีใครมองเห็นสภาพโปรงแสงของเธอในเวลานี้ได้

เมื่อก้าวมาอยู่ในระยะสายตาก็พบว่ามีคนจำนวนสองกลุ่มกำลังสู้รบกัน อย่างเอาเป็นเอาตาย กลุ่มหนึ่งแต่งกายราวกับผู้สูงศักดิ์ในยุคจีนโบราณ ส่วนอีกกลุ่มสวมชุดสีดำสนิทปิดบังหน้าจนเหลือเพียงดวงตาสองข้างเท่านั้น ดูเหมือนว่ากลุ่มคนชุดดำจะได้เปรียบด้วยจำนวนคนที่มากกว่าหลายเท่า จนคนอีกกลุ่มที่ล้มตายไปมากจាំต้องล่าถอย

ภาพตรงหน้าทำให้ตัวเรียวสวยขมวดเป็นปมด้วยความสงสัย คนทั้งสองกลุ่มในชุดจีนโบราณคล้ายกับที่เคยเห็นในพิพิธภัณฑ์หรือภาพยนตร์ ไททงจะการฆ่าที่ดูเหมือนตายจริงนั้นอีก ช่างดูคล้ายความจริงมากกว่าการแสดงหรือว่า?

ภาพที่เธอต้องไปจุดนั้นไม่ใช่ภาพปัจจุบัน แต่เป็นภาพอดีต!...

คงไม่มีใครตอบคำถามของเธอได้ดีไปกว่าการหาคำตอบด้วยตัวเอง คิดแล้วร่างบางก็รีบตามคนทั้งสองกลุ่มนั้นไป

‘แยะแล้ว!’

ถงมีฮว่าได้แต่อูทานในใจเมื่อเห็นคนกลุ่มแรกบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก เหลือเพียงไม่ถึงสิบคนเท่านั้นที่ยังยืนหยัดอยู่ได้ แต่ก็นับว่าตั้งมือไม่น้อย ดวงตาคู่หวานจับจ้องไปยังชายหนุ่มผู้สวมชุดที่บ่งบอกถึงสถานะทางสังคมได้เป็นอย่างดี ด้วยเนื้อผ้าที่เนียนละเอียด การตัดเย็บที่ประณีต บวกกับใบหน้าหล่อเหลาดูเทพเซี่ยนยิ่งดูเสริมให้ชายผู้นั้นสง่างามน่าเกรงขาม แต่ถึงอย่างนั้นบนอกแกร่งก็มีร่องรอยของบาดแผลฉกรรจ์อยู่ไม่น้อย

“อาร์กษาท่านอ่อนแอเท่าชีวิต!” เสียงจากหนึ่งในกองครักษ์เอ่ยขึ้น

ยิ่งมองไปทางไหนก็เห็นหนทางรอดได้ยาก คนชุดดำเหล่านี้ล้วนวางแผนมาเป็นอย่างดี การต่อสู้หนึ่งต่อสิบเช่นนี้ ช่างน่าตายนัก!

“แยกย้ายกัน! แล้วค่อยไปเจอกันจุดนัดหมาย” ผู้สูงศักดิ์เพียงหนึ่งเดียวในกลุ่มเอ่ยขึ้นพร้อมกับกุมหน้าอกที่เลือดยังคงไม่หยุดไหล

“แต่ว่าท่านอ๋อง...” หนึ่งในองครักษ์ประจำตัวเอ่ยขึ้นอย่างไม่อาจยอมรับและต้องหยุดปากเมื่อนายเหนือหัวยกมือห้าม

“ไม่มีแต่! นี่เป็นหนทางรอดทางเดียวในตอนนี วิชาตัวเบาของพวกมันไม่แข็งแกร่งเท่า ลูไปนำน้อยย้อมพ่ายแพ้กะไฟไป!”

พูดจบชายหนุ่มก็ทะยานออกไปด้วยความเร็ว เหล่าองครักษ์ต่างกระจายตัวออกไปทั่วทิศทาง หลบหลีกพร้อมหลอกล่อจนคนชุดดำจำต้องล่าถอยไป ด้วยกลัวว่านี่จะกลายเป็นหลุมพรางกับดัก

วิญญูณสาวที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ไม่ไกลเห็นภาพนั้นก็นึกอยากรู้ อยากเห็น โดยเฉพาะเรื่องราวความเป็นไปในภาพที่เธอต้องอยู่ไปตราบนานแสนอายุขัย จึงได้ติดตามชายสูงศักดิ์ที่เหล่าองครักษ์เอ่ยเรียกว่า ‘ท่านอ๋อง’ ไปทันที

เมื่อไรเงาของพวกกลุ่มคนชุดดำ ชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์ก็ค่อยๆ ผ่อนกำลังลงแล้วหยุดตรึงริมสุดของขอบหน้าผาซึ่งมีชะง่อนหินยื่นออกไปเล็กน้อยเพียงพอให้บังลมฝนได้ชั่วคราว ชุดสีขาวบักกลดลายนันวิจิตรบัดนี้ถูกย้อมไปด้วยเลือดสีแดงสดที่เริ่มเปลี่ยนสีเป็นแดงคล้ำ นั่นเป็นสัญญาณเตือนให้รู้ว่าเขาถูกพิษ!

มือหนาหยาบขูดยาสีหยาบออกมาจากสายรัดเอวแล้วราดลงไปบนบาดแผลอย่างรวดเร็ว แม้จะเจ็บปวดแค่ไหนแต่เขาก็ยังฝืนกัดฟันอดทนไม่ร้องออกไป เพียงชั่ววินาทีเลือดก็ค่อยๆ หยุดไหล ทว่าบาดแผลก็ยังคงบวมซ้ำเป็นสีดำ บ่งบอกว่าพิษยังไม่ถูกขจัดออกไปง่ายๆ

‘เหวินหลงเสวี่ย’ จึงต้องรวบรวมพลังลมปราณทั้งหมดเพื่อขจัดพิษในร่างกาย และในขณะที่นั้นเขาก็กลับรู้สึกว่ามีใครอีกคนกำลังมองอยู่ แนนหนาว

ไม่ใช่เหล่าองค์กรหรือศัตรู ความรู้สึกถูกจับจ้องนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ที่เขาปะทะกับคนชุดดำนั้นแล้ว

เป็นใครกัน...

ทางด้านลงมีสาวที่ตามมาเห็นการกระทำตรงหน้าก็นึกหวาดเสียว

ไม่น้อย คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะไม่แสดงความเจ็บปวดออกมาให้เห็นแม้แต่น้อย และเพราะรู้ว่าบุรุษตรงหน้าคงไม่เห็นเธอในสภาพนี้ได้ วิญญาณสาวจึงก้าวไปหาร่างนั้นด้วยความสนใจใคร่รู้ ช่างเป็นการรักษาบาดแผลที่แตกต่างจากโลกปัจจุบันนัก

“เจ้าเป็นใคร!”

น้ำเสียงแม่จะแหบแห้งด้วยฤทธิ์ยาพิษที่กัดกร่อนพลังกำลังไปเกินกว่าครึ่ง แต่ก็ไม่ทำให้ความน่าเกรงขามลดน้อยลงไป มือหนาหยิบกระบี่ประจำตัวชี้ไปตรงหน้าที่มีร่างบอบบางของหญิงสาวในชุดแปลกประหลาด

‘คุณเห็นฉันด้วยหรือ เอ๊ะ! ไม่สิๆ ท่านเห็นข้าด้วยหรือ’ ถงมีสวาริเบอ่ยถามอย่างตื่นเต้นจนแทบปรับเปลี่ยนการพูดไม่ทัน

เธอเป็นดวงวิญญาณที่รอการกำเนิดใหม่ในอีกสี่สิบเก้าวันข้างหน้า คงเบื่อแยกหากช่วงเวลานี้ไม่สามารถพูดคุยหรือสื่อสารกับใครได้ แต่เมื่อเห็นว่าบุคคลตรงหน้ามองเห็นตัวตนของเธอได้ก็ดีใจจนเนื้อเต้น

อา... เพื่อนคนแรกของเธอในโลกนี้

“ทำไมข้าจะมองไม่เห็นเจ้า อี!”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงดุดัน แผ่ไอสังหารกระจายไปรอบตัว ก่อนจะกระอักเลือดออกมาคำโต แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ยอมลดกระบี่ลง คงไม่มีหญิงสาวธรรมดาคนไหนจะกล้ามาเดินเล่นอยู่กลางแจ้งกลางเขาแบบนี้

‘เอาเป็นว่าข้าไม่ใช่คนร้ายแล้วกัน ท่านก็รีบรักษาตัวเถอะ ขึ้นไปลอยไว้ พิษเล่นเข้าสู่หัวใจตายไม่รู้ด้วยนะ!’

วิญญาณสาวบอกพลางเดินเข้ามาหนึ่งลงข้างๆ ชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์ สายตา

กวดมองไปยังบาดแผลหวนหวนจนหน้ากลัวของชายตรงหน้าแล้วถอนหายใจขึ้นพลอยให้เขารักษาตัวเองคงได้กลายเป็นศพในเร็วๆ นี้แน่ อีกทั้งไม่ต้องผ่าพิสูจน์ก็รู้ว่าตายด้วยพิษ

แล้วสภาพวิญญานของเธอแบบนี้จะมีอิทธิฤทธิ์อะไรกับเขาบ้างหรือไม่
นะ

ถงมีสาวก้มมองฝ่ามือโปร่งแสงของตัวเองทั้งสองข้าง ปรากฏเป็นแสงสีรุ้งวูบหนึ่งก่อนจะจางหายไป เธอจึงยกฝ่ามือขึ้นเตรียมทาบทับลงไปบนอกแกร่งที่มีแผลฉกรรจ์พร้อมกับตั้งสมาธินึกถึงคุณยาทวดลีเฟิง เพื่อว่าปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้น

“เจ้าจะทำอะไร!” ด้วยพิษที่เริ่มกำเริบทำให้เขาแทบไม่มีเรี่ยวแรงจะต้านทาน ได้แต่ปล่อยให้หญิงสาวผู้ไร้อำนาจทำตามใจชอบ

“เอาน่า ขอลองหน่อย” พุดจบเธอก็รีบประทับฝ่ามือทั้งสองข้างลงไปบนบาดแผลนั้นทันที พร้อมทั้งตั้งจิตอธิษฐาน

‘คุณย่าทวดขา ขอให้หนูมีอิทธิฤทธิ์ช่วยคนผู้นี้สักครั้งเถิดนะคะ’

เพียงชั่วพริบตาบาดแผลฉกรรจ์ที่คงไปด้วยเลือดและพิษร้ายแรงก็ถูกดูดออกมาอย่างง่ายดาย มีเอริวบางเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำไปชั่วขณะ ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นสีขาวนวลโปร่งแสงดังเดิม

“ว้าว! ได้ผลจริงด้วย” หญิงสาวมองมือทั้งสองข้างของตัวเองด้วยความตื่นตะลึง ไม่คิดว่าการถอนพิษจะเป็นเรื่องที่ย่าง่ายตายสำหรับเธอถึงเพียงนี้ หรือนี่คือผลพลอยได้ของการเป็นวิญญาน

“นี่เจ้าทำได้อย่างไร” เทวินหลงเสวี่ยถามพลางสำรวจร่องรอยบาดแผลอย่างแปลกใจ

นี่มันวิเศษรักษาอะไรกัน ขนาดหมอเวทดาที่มีฝีมือร้ายกาจในยุทธภพยังต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงกว่าจะขจัดพิษร้ายแรงนี้ได้ แต่แม่นางผู้นี้เพียงแค่ออกฝ่ามือก็ดูดพิษได้แล้ว อีกทั้งยังรักษาบาดแผลจนแทบไม่เหลือร่องรอย ช่างน่าอัศจรรย์ใจเกินไปแล้ว!

“ไม่รู้สิ ข้าก็แค่ลองดูเท่านั้น ท่านอย่าใส่ใจเลย ไหนๆ ท่านก็หายดีแล้ว”
 เธอตอบ ทว่าสายตาดำจับจ้องอยู่ที่หน้าอกแกร่งนั้นอย่างไม่วางตา ผู้ชายอะไร
 หนูนดีชะมัด!

“จะให้ข้าไม่ใส่ใจผู้ช่วยชีวิตตนเองข้าคงทำไม่ได้ ขอถาม แม่นางมีนาม
 ว่าอะไร” เทวีนหลงเสวี่ยเอ่ยพร้อมทั้งมองสำรวจหญิงสาวตรงหน้าอย่างเบ็ด
 เฝยตรงไปตรงมา ดวงตาคู่คมมองอย่างค้นหา นอกจากนี้ใบหน้าทั้งดงามราวกับ
 เทพธิดา ประกอบกับการแต่งกายอันแปลกประหลาดก็ยิ่งเพิ่มความสงสัย
 ใครรู้

“ข้าชื่อฉงมีสวา เป็นวิญญาณที่ข้ามภพมาเพื่อรอการเกิดใหม่ ท่านอาจ
 จะไม่เชื่อที่สุดแล้วแต่ท่าน อันที่จริงข้าไม่คิดว่าจะมีใครเห็นร่างนี้ด้วยซ้ำ แต่
 ท่านก็เห็นข้าจนได้”

เมื่อคิดคำโกหกไม่ออก เธอก็เลือกจะเบียดเผยความจริงไปเสียก็สิ้นเรื่อง
 อย่างน้อยคุณป้าทวดสี่เพ็งก็ไม่ได้สั่งห้ามให้เก็บเป็นความลับนี่นะ ที่สำคัญ...
 ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายอาจช่วยเธอตามหาร่างใหม่ในภพนี้ก็ได้ เพราะถือว่าเธอเป็น
 ผู้มีพระคุณของผู้สูงศักดิ์ อาจเป็นถึงบุคคลสำคัญในราชสำนักเชียวนะ!

และลัญจนาตมของเธอก็บอกว่าบุรุษผู้นี้ไว้ใจได้...

“เจ้ามีชื่ออะไร?”

“จริงแท้แน่นอน ไม่เชื่อท่านดูนี่” ว่าแล้วก็ยื่นเรียวแขนอันบอบบางออก
 ไปสัมผัสร่างกายกำยำตรงหน้า แต่กลับทะลุผ่านออกไปราวกับจับต้องอากาศ

“แล้วร่างของเจ้าอยู่ไหน?” เทวีนหลงเสวี่ยถามอย่างสนใจ คิดไม่ถึงว่า
 โลกหลังความตายจะไม่เพียงรอตีมน้ำแกงยาบเม็งแล้วไปเกิดใหม่ ทว่ายังมีกร
 ข้ามภพมาเกิดใหม่ในร่างของผู้อื่นได้อีกด้วย

ช่างน่าสนใจยิ่งนัก! บางทีการหาหนทางให้วิญญาณสาวตนนี้ได้อยู่ใกล้ตัว
 อาจเป็นเรื่องดีมากกว่าร้าย และคงทำให้ชีวิตเขามีอะไรมากกว่าการวิ่งไล่จับ
 มือสังหารไปวันๆ

“ข้าก็ไม่รู้ ลักวันก็คงจะเจอ แต่ข้ามีเวลาแค่สี่สิบเก้าวัน ร่างนั้นก็สิ้น

อายุขัย แล้ววิญญานของข้าก็จะดับสูญไปตลอดกาลเช่นกัน' แม้จะหนักขึ้นได้
ว่าไม่สมควรบอกความลับออกไปจนหมดเช่นนั้น แต่เธอกลับรู้สึกปลอดภัย
และสบายใจที่ได้เล่าออกมาให้อีกฝ่ายได้รับรู้

“เพื่อตอบแทนที่เจ้าช่วยชีวิต ข้าจะช่วยหาร่างนั้นให้ทีแล้วกัน”

แม้จะบอกว่าช่วยเพราะอยากตอบแทน ทว่าในใจส่วนลึกเขากลับอยาก
รู้เหมือนกันว่าหากวิญญานสาวตรงหน้าได้กลับคืนสู่ร่างจะเป็นเช่นไร รอยยิ้ม
มาดร้ายเจ้าแผนการผุดขึ้นมาเพียงแวบเดียว ก่อนจะกลับเป็นราบเรียบดังเดิม

‘ขอบคุณท่านมาก เอ่อ... ขอถาม ท่านเป็นใคร แล้วที่นี่คือ...’

“ข้าเหวินหลงเสวี่ย มีตำแหน่งเป็นชินอ๋องในอาณาจักรแคว้นหยางหลง
ตอนนี้เป็นปกครองในรัชสมัยฮ่องเต้ ‘เหวินหลงเหยียน’ ผู้เป็นที่ชายแท้ๆ ของข้า”
เมื่ออีกฝ่ายแสดงความจริงใจ และถือได้ว่าเป็นผู้มีพระคุณ เขาก็ไม่มีอะไรต้อง
ปิดบัง

‘ท่านเป็นถึงชินอ๋อง แต่ข้าเป็นวิญญานจากต่างภพ ไม่รู้ธรรมเนียม
ปฏิบัติของที่นี่ เสียมารยาทแล้ว ขอภัยด้วย’ เมื่อได้รับรู้ถึงสถานะที่แท้จริง
ของผู้สูงศักดิ์ตรงหน้า เธอก็รีบยกกายอย่างขอภัย ภาษาก็พอปรับเปลี่ยน
กันได้ แต่เรื่องมารยาทโบราณและการวางตัวเห็นที่เธอคงต้องเรียนรู้ให้ลึกซึ้ง
อีกมาก ไม่อย่างนั้นในอนาคตหากต้องใช้ชีวิตที่นี่คงลำบากไม่น้อย

“ไม่เป็นไร เรียกชื่อข้าก็พอ อย่างไม่รู้ก็ไม่มีผู้ใดเห็นหรือตำหนิเจ้าได้
ส่วนเรื่องมารยาทธรรมเนียมเจ้าก็ค่อยๆ เรียนรู้ไป ติดตามข้างกายข้าไม่นาน
เจ้าก็จะรู้” เหวินหลงเสวี่ยกล่าวอย่างใจดี แต่ใครเลยจะรู้เบื้องลึกของความคิด
นี้

สำหรับเขาแล้ว การปั้นแต่งหญิงสาวธรรมดาสามัญเป็นหงส์ฟ้าสักตัว
ไม่ใช่เรื่องยาก โดยเฉพาะวิญญานสาวผู้มีท่าทางเฉลียวฉลาดเช่นนี้ย่อมเป็น
เรื่องง่ายตายยิ่งนัก

หากโชคชะตาลิขิต หัวใจทั้งสองดวงก็จะกลับมาหลอมรวมกันอีกครั้ง...

ตั้งคำสัญญา

ตงมีฮวา ผู้ได้รับสืบทอด ‘ดวงตาที่สาม’ มาจากบรรพบุรุษ
ต้องมาจบชีวิตลงเพราะสิ้นอายุขัยจากโลกปัจจุบัน
เธอกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนข้ามภพอยู่หลายวิน
จนได้พบกับบุรุษรูปงามนามว่า **เหวินหลงเสวี่ย**
ชินอึ้งหนุ่มผู้มากเสน่ห์ที่สามารถมองเห็นวิญญาณของเธอ
โดยเขาให้สัญญาว่าจะช่วยเธอตามหากายหยาบ...

และ **จ้าวหยางมี** บุตรสาวตระกูลจ้าวสายหลักก็คือ
กายหยาบที่มีดวงจิตอีกครั้งหนึ่งของเธอ
กว่าร่างนั้นกลับต้องพิชไร้ยางแรงเงินในหน้าอุปโลกณ์
กว่าจะเข้าร่างใหม่ได้จึงมิใช่เรื่องง่ายเลย
หน้าซ้ำเธอยังต้องใช้ชีวิตเป็นคุณหนูที่คอยรับมือกับศัตรูรอบด้าน
แล้วไหนจะต้องรับมือกับบุรุษจอมเจ้าเล่ห์มากแผนการอย่างเขากอีก...
อ้อ... แต่คิดก็ปวดหัวแล้ว!

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก สุขใจ **ساتาพอมบุ๊กส์**
www.satapombooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือساتาพอมบุ๊กส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3797-1

9 786160 037971

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคา 370 บาท